

POSTANOWIENIE

Dnia 15 listopada 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Szewczyk

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 15 listopada 2017 r.,
sprawy **A. K.**,
skazanego za czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k.
z powodu kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego,
od wyroku Sądu Okręgowego [...] z dnia 13 października 2016 r.,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego [...] z dnia 26 stycznia 2016 r.,

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację, jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy z urzędu adw. R. T., Kancelaria Adwokacka [...], kwotę 442,80 zł (czterysta czterdzieści dwa złotych osiemdziesiąt groszy), w tym 23% VAT, za sporządzenie i wniesienie kasacji,**
- 3. zwolnić skazanego z obowiązku uiszczenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

A. K. został oskarżony o to, że:” w dniu 21 sierpnia 2000 roku, [...], w województwie [...], działając wspólnie i w porozumieniu z K. S. i D. K., co do których toczy się odrębne postępowanie, dokonał włamania do stoiska jubilerskiego w Hali [...], w ten sposób, że pod pretekstem remontu jednego ze stoisk, wniesiony w szafce z drewna, zabrał w celu przywłaszczenia biżuterię różnego rodzaju ze złota i srebra o łącznej wartości 95135 zł na szkodę D. C., z tym, że czynu tego dokonał przed

upływem 5 lat od odbycia w okresach od 27.08.1996 roku do 30.08.1996 roku, od 19.09.1996 roku do 23.04.1997 roku i od 25.05.1997 roku do 15.10.1997 roku kary 3 lat i 6 m-cy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego [...] z dnia 25.02.2000 roku sygn. akt II K [...] za przest. z art. 215 § 1 dkk oraz za przest. z art. 208 dkk tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk”.

Wyrokiem z dnia 26 stycznia 2016r., Sąd Rejonowy [...] uznał A. K. za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu aktem oskarżenia i skazał go na karę 1 (jednego) roku i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności; na podstawie art. 33 § 2 kk orzekł wobec oskarżonego karę 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny, określając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 (dwudziestu) złotych.

Od powyższego wyroku apelację złożył obrońca A. K. zarzucając:

„obrazę art. 6 k.p.k., tj. pozbawienie oskarżonego, A. K. prawa do obrony, poprzez uniemożliwienie mu zadawania pytań świadkowi, K.S. , w celu wyjaśnienia rozbieżności w jego zeznaniach, obrazę art. 6 EKPC (Dz. U. Nr 61, poz. 284), polegającą na przeprowadzeniu postępowania dowodowego, w zakresie obejmującym dowód rozstrzygający o winie oskarżonego, z naruszeniem zasady bezpośredniości,

- błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na jego treść, a polegający na uznaniu , że oskarżony, A. K., dopuścił się popełnienia zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu, mimo istnienia w zgromadzonym materiale dowodowym, wątpliwości co do sprawstwa oskarżonego”.

W konkluzji skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku, poprzez uniewinnienie A. K. od popełnienia zarzucanego mu czynu, względnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Oskarżony A.K. w osobistej apelacji zaskarżył powyższy wyrok w całości , zarzucając błąd w ustaleniach faktycznych. W uzasadnieniu argumentował, iż w sprawie mylnie uznano, że zgromadzone dowody pozwalają na uznanie jego sprawstwa, podczas gdy materiał dowodowy właściwie oceniony nie pozwala na

ustalenie winy, a co za tym jego sprawstwa w zakresie przypisanego mu przestępstwa.

Podnosząc powyższy zarzut skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie od popełnienia czynu zarzucanego mu aktem oskarżenia, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Wyrokiem z dnia 13 października 2016r., Sąd Okręgowy [...] zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Od powyższego wyroku kasację wywiódł obrońca, zaskarzając wyrok w całości na korzyść skazanego A.K. i zarzucając:

„1) naruszeniu przez Sąd Odwoławczy art. 433 § 2 k.p.k. poprzez nie wypełnienie obowiązku rozważenia wszelkich wniosków i zarzutów wskazanych w apelacji, w odniesieniu do przypisanego oskarżonemu czynu z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., czym nastąpiło także naruszenie art. 5 § 2 k.p.k.;

2) rażącym naruszeniu przez Sąd Okręgowy art. 7 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k. poprzez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów i dokonanie w rażąco dowolny sposób oceny zeznań oskarżonego K. S., powielając błąd Sądu Rejonowego, który bezpodstawnie przypisał popełnienie przestępstwa oskarżonemu A.K.,

3) nie skorygowaniu uchybień popełnionych przez Sąd I Instancji wyrażających się oddaleniem - wbrew zasadzie określonej w art. 170 § 2 k.p.k. - wniosków dowodowych obrońcy oskarżonego o:

a) przesłuchanie na rozprawie lub w drodze pomocy prawnej, świadka K. S. w celu wyjaśnienia rozbieżności w jego zeznaniach z wyjaśnieniami oskarżonego. Oskarżony w ramach swojego prawa do obrony, miał prawo do konfrontacji na sali rozpraw,

4) obrazy art. 6 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka polegającej na przeprowadzeniu postępowania dowodowego w zakresie obejmującym dowód rozstrzygający o winie oskarżonego, z naruszeniem zasady bezpośredniości,

5) oparciu orzeczenia - wbrew wymaganiom art. 410 k.p.k. - nie na całokształcie okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, lecz na ich fragmencie w postaci zeznań świadka K. S.,

6) eksperymencie procesowym w wyniku którego nie powiodła się próba wejścia do skrzyni uczestniczących w eksperymencie osób. Trudno się zgodzić z wnioskami nie powodzenia eksperymentu i mimo to zaliczenia go jako element potwierdzający sposób włamania i umieszczenia w niej oskarżonego,

7) pominięciu - wbrew wymaganiom art. 457 § 2 k.p.k. - w uzasadnieniu wyroku Sądu Odwoławczego uznania podniesionych w apelacji obrońcy oskarżonego zarzutów za bezzasadne, bez uzasadnienia powodów zajętego stanowiska.

Wskazując na powyższe, na zasadzie art. 537 k.p.k., skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego, a także wyroku Sądu Rejonowego i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania, albo umorzenie postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja obrońcy skazanego jest bezzasadna w stopniu oczywistym, co skutkowało jej oddaleniem w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Zgodnie z treścią art. 523 k.p.k. kasacja może być wniesiona tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Unormowanie powyższe wyklucza zatem możliwość formułowania w kasacji zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych i to zarówno, gdy jest on podniesiony wprost, jak i wówczas, kiedy – zmierzając do nieuprawnionego ominięcia ustawowego ograniczenia – przyjmuje postać zarzutu rażącej obrazy prawa.

Analiza zarzutów kasacyjnych, sformułowanych przez obrońcę skazanego A.K. jednoznacznie wskazuje, iż skarżący zmierza w niedopuszczalny sposób do zakwestionowania ustaleń faktycznych w sprawie, które stanowiły podstawę przypisania skazanemu zarzucanego mu czynu, określonego w art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. Ustalenia te zostały poddane prawidłowej kontroli odwoławczej przez Sąd Okręgowy [...]. Wbrew twierdzeniom skarżącego Sąd odwoławczy rzeczowo i wszechstronnie odniósł się do wszystkich zarzutów stawianych w apelacji wywiedzionej przez obrońcę (a także osobistej apelacji A.K.) i w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia wykazał powody akceptacji dla ustaleń faktycznych i prawnych przyjętych przez Sąd I instancji, przekonywująco

uzasadniając swoje stanowisko w tej kwestii. Tym samym stwierdzić należy, że wniesiona przez obrońcę skazanego kasacja nie zawiera zasadnych argumentów, które potwierdzałyby stawiany zarzut, iż Sąd odwoławczy przy rozpoznaniu apelacji naruszył treść art. 433 § 2 k.p.k.

Obrońca, stawiając zarzuty naruszenia norm prawa procesowego, polegającego na faktycznym braku rozważenia zarzutów apelacyjnych w konsekwencji powieliła te zarzuty, celem wywołania ponownej, dublującej kontroli orzeczenia Sądu I instancji przez Sąd Najwyższy w postępowaniu kasacyjnym, co jest zabiegiem niedopuszczalnym na gruncie obowiązujących norm prawnych.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 5 § 2 k.p.k., opisanego w punkcie pierwszym kasacji, należy wyraźnie podkreślić, że niedające się usunąć wątpliwości, o których mówi niniejszy przepis, to wątpliwości istniejące obiektywnie - nieusunięte przez Sąd lub też zinterpretowane na niekorzyść oskarżonego. Takich wątpliwości w przedmiotowym postępowaniu nie było. Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 22.09.2016 r. (III KK 144/16, LEX nr 2135369) wskazał: „Danie wiary jednym dowodom i odmówienie jej innym nie oznacza istnienia wątpliwości, o których mowa w art. 5 § 2 k.p.k.”. Zaprezentowane stanowisko w wymienionym wyżej orzeczeniu jest adekwatne na gruncie przedmiotowej sprawy.

Również zarzut rażącego naruszenia przepisów postępowania w postaci art. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k., sformułowany w punkcie drugim kasacji nie może być uznany za skuteczny. Zarzut naruszenia wskazanego przepisu może być stawiany wyrokowi sądu odwoławczego tylko wtedy, gdy sąd ten prowadził własne postępowanie dowodowe, względnie zmieniając wyrok sądu pierwszej instancji, odmiennie ocenił przeprowadzone przez ten sąd dowody. W przedmiotowej sprawie taka sytuacja nie miała miejsca.

Zarzuty naruszenia przepisów art. 6 EKPC oraz art. 170 § 2 k.p.k., poprzez naruszenie zasady bezpośredniości, został zdublowany z apelacji i były przedmiotem rozważań Sądu odwoławczego, co znalazło należyte odzwierciedlenie w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia. Trafny jest pogląd tego Sądu, iż Sąd Rejonowy [...] prawidłowo zastosował przepis art. 391 § 1 k.p.k. Także oddalenie wniosku dowodowego, w świetle przesłanek, jakimi kierował się Sąd należy ocenić jako decyzję zgodną z art. 170 § 1 pkt 4 k.p.k.. Fakt, że świadek K. S. na stałe

przebywa za granicą i nie udało mu się doręczyć skutecznie wezwania na rozprawę, uprawniał Sąd do zastosowania art. 391 § 1 k.p.k., który to przepis wprowadza odstępstwo od zasady bezpośredniości przy przeprowadzaniu dowodu z zeznań świadka. W tej sytuacji nie ulega więc wątpliwości, że również w tym zakresie nie doszło do obrazy przywołanych w kasacji przepisów.

Z tych względów kasację obrońcy skazanego należało oddalić, jako oczywiście bezzasadną.

kc